

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΑΡΣΕΝΙΟΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἐν Ῥωσσίᾳ. Μία ἀπὸ τὰς πλέον διακεκριμένας φυσιολογίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κλήρου. Ἐδρεύει ἐν Μόσχᾳ. Ἐγεν-

νήθη παρὰ τὴν Προῦσσαν τῷ 1848 καὶ τὸ λαϊκὸν τοῦ ὄνομα εἶνε Ἀθανάσιος Ἀγγελίδης. Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐπεδείξατο τοιαῦτα χαρίσματα πνεύματος καὶ καρδίας, ὥστε ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Μητροπολίτου Προῦσσης Κωνσταντίου, ἀποστείλαντος αὐτὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς παιτέρω μέρφεσιν, καὶ τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίλλου τοῦ Β', ὅστις ἐκείρεν αὐτὸν μοναχόν, ἐχειροτόνησεν ἱεροδιάκονον καὶ κατέταξε μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας Αὐτοῦ καὶ μετ' οὐ πολὺ τὸν κατέστησεν Οἰκονόμον

τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς. Ἀλλὰ καὶ ὁ κατόπιν Πατριάρχης Προκόπιος ἀνύψωσεν αὐτὸν εἰς Ἀρχιδιάκονον, ὅταν δὲ τῷ 1875 ἀπέχωρει τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου διεμαρτύρησεν ἐν ἐπισήμῳ παται-

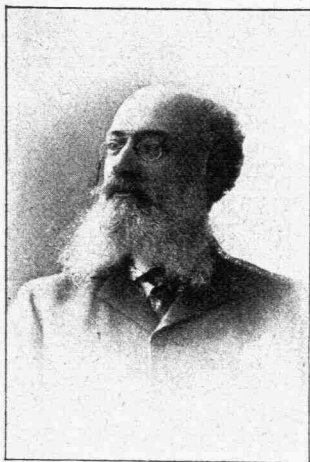
αρχικῶ γράμματι τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν Ἀρχιδιάκονον Ἀρσένιον διὰ τὰς μετὰ ζήλου, εὐθύτητος, ὀξυνοίας καὶ ταπεινότητος ὑπηρεσίας Αὐτοῦ. Τῷ 1877 προεχειρίσθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροθέου καὶ διωρίσθη βοηθὸς τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου Ἱεροσολύμων, τῷ δὲ 1883 ἐπὶ Νικοδήμου ἀνεδέξατο τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα τοῦ Γενικοῦ Ἀντιπροσώπου τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἱερουσαλὴμ καθ' ἅπασαν τὴν Ῥωσσίαν καὶ Πληρεξουσίου τοῦ Ἁγίου Τάφου. Εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ τῶν λαμπρῶν αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν ὁ Πατριάρχης Νικόδημος ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ παράσημον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἁγίου Τάφου μετὰ τοιαυτὰ ἐμβλήματα, τοῦθ' ὅπερ σπανιώτατα καὶ δι' ἐκτάκτους σοβαρὰς ὑπηρεσίας ἀπονέμεται. Τῷ 1888 παρητήθη τῆς θέσεως ταύτης ἕνεκεν μικρᾶς διαφωνίας πρὸς τὸν Νικόδημον, ἀλλ' ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Διονύσιος ὁ Ε' παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ μένη προσωρινῶς εἰς τὸ ἐν Μόσχᾳ Μετόχιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου. Ἐπὶ Γερασίου Ἱεροσολύμων ἀνεκτήσατο τὴν προτέραν θέσιν ἐν Μόσχᾳ, τῷ δὲ 1893 τῇ παρακλήσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀνεδέχθη τὴν διοίκησιν τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὅπερ περιελθὼν εἰς οἰκονομικὴν ἀποσύνθεσιν ἕνεκεν τῆς τέως κακῆς διοικήσεως, ἐπανάγαγεν εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν καὶ εὐρωστίαν. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι εἰς τὰς προσωπικὰς ἐνεργείας τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἀρσενίου ὀφείλεται ἡ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ' μεγάλη δωρεὰ τῶν 174,000 ρουβλίων εἰς τὸ Μετόχιον. Κατὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν Ῥωσσίᾳ διαμονὴν του τὴν λύσιν ὅλων τῶν σοβαροτάτων ζητημάτων τῶν ἀναφυσμένων ἐκάσταντε μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων καὶ τῆς Ῥωσικῆς Κυβερνήσεως ἐπετύγχανε διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ παρουσίας. Διότι ἀληθῶς ὁ ἀρχιμανδρ. Ἀρσένιος εἶνε εἰς τῶν περιφανῶν ὑπερασπιστῶν τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας, Εὐλόγως ὁθεν ἀπολαύει τῆς ἀμερίστου ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ οὐ μόνον παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑφίστων πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν τῆς Ῥωσσίας. Οὕτω μεταξὺ τῶν φίλων καὶ θαυμαστῶν του συγκαταλέγονται ὑπουργοί, πρέσβεις, ἱεράρχαι, μέλη τοῦ αὐτοκρατορικοῦ συμβουλίου. Τῷ 1896, τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν πολυαριθμῶν φίλων του, ἐωρτάσθη θριαμβευτικῶς ἡ τοιακονταετηρίς τῆς ἱερωσύνης του, καθ' ἣν ἄπειροι τιμαὶ καὶ ἐνδείξεις ὑπερτάτης ἐκτιμῆσεως καὶ δῶρα πολυτελεῖ τῷ ἐγένοντο καὶ πανταχόθεν τηλεγραφικὰ συγχαρητήρια τῷ διεβιβάσθησαν καὶ ψήφισμα ἐξ ὀλοσηρικοῦ καὶ ἐντὸς σηκοῦ χρυσοποικίλου τῷ προσήνεχθη, ὅπερ, μαρτυροῦν τὴν εἰκόνα τῆς σπανίας καὶ μοναδικῆς ἐν τῷ κλήρῳ δράσεώς του, λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι, ἐλλείψει χώρου

νά παραθέσωμεν ὧδε εἰς συμπλήρωσιν τῶν ὀλίγων τούτων βιογραφικῶν σημειώσεων.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀρσένιος, πλὴν τοῦ Σταυροῦ τοῦ ἁγίου τάφου, εἶνε προσέτι τετιμημένος διὰ τοῦ βαρυτίμου Σταυροῦ, ὃν ἐδώρησεν αὐτῷ ὁ Οἰκουмен. Πατριάρχης Διονύσιος ὁ Ε', διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ρωσικοῦ τῆς ἁγίας Ἀννης Β' τάξεως, τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου Γ' τάξεως, τοῦ ἁγίου Σάββα τῆς Σερβίας Γ' τάξεως, τοῦ Δουκὸς Δανιὴλ τοῦ Μαυροβουνίου Γ' τάξεως καὶ τοῦ Μετζίτις Γ' τάξεως τῆς Τουρκίας.

ΣΟΛΩΝ ΒΛΑΣΤΟΣ

Γνωστός ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἰδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τῆς « Ἀ τ λ α ν τ ῖ δ ο ς ». Εἰς τῶν διακεκριμένων ἐλλήνων, εἰς οὓς τὴν εὐφυΐαν, τὴν δραστηριότητα καὶ τὸν πατριωτισμὸν ὀφείλονται πολλὰ ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ ἐγκαθισταμένου ἐλλήν. στοιχείου ἐχδουλεύσεις.

Ἐγεννήθη ἐν Σύρῳ τῷ 1852 καὶ κατάγεται ἐκ τῆς ἱστορικωτάτης ἐν Κρήτῃ οἰκογενείας τῶν Βλαστῶν, τῆς μόνης ἥτις ἐδικαιούτο νὰ φέρῃ ὡς οἰκίστημον δύο ἄετους μετὰ τὸ στέμμα τὸ Βυζαντινόν. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν ἀπῆλθεν εἰς Γαλαζιον ἐπιδοθεὶς εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν σιτηρῶν παρὰ τῷ ἀκμάζοντι μεγάλῳ ἐμπορικῷ οἴκῳ τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ συγγενοῦς του Γεωργ. Βλαστοῦ. Ἐκεῖθεν τῷ 1873 μετέβη εἰς Βοστώνην τῆς Ἀμερικῆς, ἐῖθα ἐκμαθὼν τε-

λείως τὴν ἀγγλικήν, ἔδρυσεν μετὰ διετίαν ἴδιον κατάστημα ἐν συνεταρισμῷ μετὰ τοῦ Γερμανοῦ Ude ὡς πράκτωρ ἀτμοπλοίων καὶ φορτωτὴς σιτηρῶν καὶ πετρελαίων. Τῷ 1879 συνέστησεν ὑποκαταστήματα ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ Φιλαδελφείᾳ προσλαθὼν ὡς

συνεργάτας τοὺς δύο νοήμονας καὶ ἐξαιρέτως μεμορφωμένους ἀδελφοὺς αὐτοῦ, τὸν Γεώργιον καὶ τὸν νῦν διευθυντὴν τοῦ ἐν Ν. Ὑόρκῃ ὑποκαταστήματος κ. Δημήτριον Βλαστόν. Ἐκτοτε τὸ Κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Βλαστοῦ ἠῦρυνε τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν του. Πρῶτος ὁ ὅλων Βλαστός εἰσήγαγε, κατὰ χιλιάδας τόνων, εἰς Ἀμερικὴν τὸν σιδηρόλιθον τῆς Σερίφου καὶ τὸν λευκὸλιθον. Λαβὼν ἐν Ἀμερικῇ ἀγγλίδαν σύζυγον σπανίας μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς, τὴν θυγατέρα τοῦ λοχαγοῦ Demott, τοῦ ἐν Κριμαίᾳ πεσόντος, ἀπέκτησεν ἓνα υἱόν, τὸν ὁποῖον θέλων νὰ βαπτίσῃ κατὰ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα καὶ μὴ ὑπάρχοντος αὐτοῦ ἐλλήν. ναοῦ, ἔφερε, δεκαετῇ ἤδη, εἰς Σῦρον, ὅπου καὶ ἐτελέσθη τὸ βάπτισμα, κατὰ περίεργον δὲ σύμπτωσιν ἐν τῇ αὐτῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐκκλησίᾳ, ὅπου καὶ ὁ πατήρ, πρὸς δὲ καὶ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀναδόχου. Ἐντεῦθεν, ὡς πρόεδρος τῆς Ἑλλην. Κοινότητος ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἐξεῦρε τὰ μέσα τῆς ιδρύσεως ἑλληνικοῦ ναοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ὅπερ μετ' ἀόκνων προσπαθειῶν καὶ φιλοτίμου ζήλου κατώρθωσε. Περιττὸν νὰ εἰπῶμεν πόσον ὁ ναὸς οὗτος συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀδελφοποίησιν καὶ τὴν σύσφιγξιν τῶν ἐθνικῶν δεσμῶν τῶν ἐν αὐτῷ ἐκκλησιαζομένων ἐλλήνων. Ἀλλὰ καὶ πλείστοι ὅσοι ἔγχεριτο Ἀμερικανοὶ προσήρχοντο κατὰ τὰς λειτουργίας τοῦ ναοῦ ὅπως ἀκροασθῶσι τὴν ζῶσαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ μελετήσωσι τὴν προφορὰν αὐτῆς. Τῇ εἰσηγήσει δὲ τινων ἐξ αὐτῶν καὶ τῶν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Ἑλλήνων ἱδρυσε τὴν γνωστὴν ἑφημερίδα «Ἀτλαντίδα», ἥς πρόωκτος καὶ κύριος σκοπὸς ὑπῆρξεν οὐ μόνον ἡ πνευματικὴ μετὰ τῶν ὁμογενῶν ἐπικοινωνία, ἀλλὰ καὶ ἡ διάδοσις τῆς ζωῆς ἑλληνικῆς καὶ ἡ καταπολέμησις τῆς ἐοασμιακῆς προφορᾶς, ἥτις καὶ πράγματι ἔκτοτε ἀπώλεσε τοὺς πλείστους τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὁπαδῶν καταργηθεῖσα εἰς πολλὰ αὐτῆς πανεπιστήμια, εἰς ἃ εἰσήχθη ἀντὶ ταύτης ἡ σπουδὴ καὶ ἡ μελέτη τῆς ζωῆς ἑλληνικῆς.

Ὁ κ. Σ. Βλαστός—εἶνε ἀνάγκη ἄρα γε νὰ τὸ προσθέσωμεν;—διεκρίθη πάντοτε διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους καὶ τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν ἀποτελεσματικὰς προσπάθειάς του. Διενεργεῖ ἐράνους καὶ ποιεῖται ἐκκλησίαις ὅσάκις πρόκειται περὶ ἐθνικοῦ ἢ κοινωφελοῦς ζητήματος. Ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν τῆς Ζακύνθου ἐποιήσατο ἀγγλιστὶ ὥραϊον ἀνάγνωσμα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θεάτρου περὶ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς τέχνης, ἐξ οὗ ἀπεκομίσθησαν ὑπὲρ τὰς 8, 000 φρ. χρ. Τὸ αὐτὸ ἔπραξε βραδύτερον καὶ ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων τῆς Λοκρίδος. Εἰς τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν καὶ μεσολάβησιν ὀφείλεται ἡ ὑπὸ τῆς ἀμερικανίδος κομήτης Cora de Braggà μετὰ τῆς προέδρου τοῦ ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Miss Barton ἔκ

κλησίαι, συνεπεία τῆς ὁποίας συνελέγησαν περὶ τὰ 100, 000 φρ. χρ. ὑπὲρ τοῦ Ἑλλήν. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων Γυναικῶν. Ἐπίσης εἰς τὸν κ. Βλαστόν, τῇ σοφῇ συμ-
πράξει καὶ τοῦ ἐν Λονδίῳ τέως πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Γεν-
ναδίου, ὁφείλεται ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἀτέλεια τῆς εἰς Ἀμερικὴν εἰσ-
αγομένης σταφίδος· ἀτυχῶς ὅμως, χάρις εἰς τὴν ἀβελτηρίαν τῆς
Ἑλλήν. Κυβερνήσεως, τελευταίως κατηργήθη αὕτη, ἐπιβληθέντος
καὶ πάλιν δασμοῦ ὅπως οὖν ἐπαχθοῦς, ἄνευ τοῦ ὁποίου θὰ ἦτο δυ-
νατὸν νὰ εἰσάγωνται κατ' ἔτος ἐν Ἀμερικῇ περὶ τοὺς 40—50 χι-
λιάδας τόνων. Ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων
τοῦ 1896 συνετέλεσε τὰ μάλιστα ὁ κ. Βλαστός, κατορθώσας νὰ
ἀναδεχθῇ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀμερικανικοῦ κοιμιτάτου ὁ Πρόεδρος
τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ διὰ τῆς ἐν αὐτῷ συμμετοχῆς ὡς
μελῶν πολλῶν ἐπιφανῶν Ἀμερικανῶν, νὰ διαδώσῃ ἐπ' ἀγαθῷ τὴν
ἑξαρσιν τῶν ἀγώνων καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἀφίξιν
καὶ συμμετοχὴν πολλῶν Ἀμερικανῶν.

Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ ἐν Ν. Ὑόρκῃ κ. Σόλων Βλα-
στός, ἀνὴρ δραστήριος, προοδευτικὸς, ἐργάτης ἐνθουσιώδης τοῦ αὐ-
τόθι ἑλληνισμοῦ, ἐκ τῶν ὄντως
ἀγαπητῶν καὶ πολυτίμων ἐν
τῷ ἑξωτερικῷ τέκνων, ἐφ' οἷς
δικαίως σεμνύνεται ἡ πατρίς.
Ἡ ἑλλήν. Κυβέρνησις ἀμεί-
βουσα τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀγα-
θοῦ ἀνδρὸς ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν
ἀργυροῦν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆ-
ρος.

ΔΗΜΟΣΘ. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ἘΠΡΟΞΕΝΟΣ τῆς Ἑλλάδος ἐν
Θεοδοσίᾳ τῆς Ρωσσίας. Ἐκ
τῆς γνωστῆς διακεκριμένης οἰ-
κογενείας Γρυπάρη τῆς Μυκό-
νου, ἔνθα καὶ ἐγεννήθη. Συνε-
ταῖρος καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν
Σεβαστουπόλει πεφνημισμένου

καταστήματος Ν. Π. Γρυπάρη. Μία ἀπὸ τὰς πλέον ἀγαπητὰς
καὶ ἐξεχούσας αὐτόσε φυσιογνωμίας, ὅστις διὰ τῆς σπινθηρίζουσας
εὐφυΐας, τῆς ἀκαταπονήτου ἐμπορικῆς δράσεως καὶ τῶν φιλοπρο-

όδων αίσθημάτων του συνετέλεσε μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν, προσ-
 ἔρχοντος τοῦ κ. Νικολάου Γρυπάρη, εἰς τὴν ἐγκατάστασιν ἀξι-
 ολόγου ἐλληνικῆς παροικίας ἐν Σεβαστουπόλει, ἥτις πρὸ εἰκοσχετίας
 σχεδὸν ἦτο πολίγυη ἄσημος καὶ ἐρειπιώδης, γενομένη ἤδη σπου-
 δαῖον ἐμπορικὸν κέντρον Διακαίεται ὑπὸ ἀκραιφνοῦς πατριωτισμοῦ
 καὶ διακρίνεται διὰ τὸ λεπτὸν κοινωνικὸν αἶσθημα, πρόθυμος καὶ
 ἐνθουσιώδης ὁσάκις πρόκειται περὶ ἐθνικῆς ἢ ἄλλης κοινωφελοῦς
 ἰδέας Ἡ προσήνεια τοῦ ἥθους, ἡ ἀγαθότης καὶ εἰλικρίνεια τοῦ
 χαρακτῆρος του, ἡ ἀκούραστος πρὸς τὸ καλὸν δραῖσις του, τὸν
 καθιστῶσιν ἀγαπητὸν οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἀλλὰ καὶ παρὰ
 τοῖς ξένοις, οὕτω δὲ πολλάκις ἐκλήθη ὡς ὑποδιευθυντῆς τοῦ Yacht
 Club Σεβαστουπόλεως. Τρέφει ἰδιαίτερον ἔρωτα πρὸς τὴν θάλασ-
 σαν, καθ' ἡ ναυτικὸς νησιώτης. Ἐπὶ ὀκτὼ συνεχῇ ἔτη ἐλάμβανε τὸ
 πρῶτον βραβεῖον εἰς τοὺς ναυτικοὺς ἀγῶνας (regates) μετὰ τὴν θα-
 λαμηγόν του Mechta, ἀνεδείχθη δὲ νικητῆς καὶ εἰς τοὺς τῆς
 κωπηλασίας μετὰ ναῦτας συμπατριώτας του Μυκονίους. Πρὸ διε-
 τας ἡ ἐλληνικὴ Κυβέρνησις τὴν ἐτίμησε δικαίως διὰ τοῦ Σταυ-
 ροῦ τοῦ Σωτήρος, ἀλλ' ἡ καλ-
 λιτέρα ἀμοιβή δι' αὐτὸν εἶνε
 ἡ ἀμέριστος ἀγάπη καὶ ὑπό-
 ληψις, ἥς ἀπολαύει ἐν Ρωσσίᾳ
 παρὰ τε τοῖς ξένοις καὶ τοῖς
 ἡμετέροις.

ΑΝΔ. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

 ΣΧΟΛΑΡΧΗΣ Λεμησσοῦ
 Κύπρου κ. Ἀνδρέας Θεμιστο-
 κλέους ἀποτελεῖ ἐξέχουσαν
 κυριακὴν φυσιογνωμίαν, δι-
 καίως ἀπολαύων ἀμέριστον
 τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν
 τῶν συμπολιτῶν του, ὧν οἱ
 πλείστοι ἐχρημάτισαν μαθη-
 ταί του.

Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Γερμανίᾳ φιλολογικῶς
 σπουδῶν του ἐπεδόθη μετὰ ζήλου ἀόκνου εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς
 νεολαίας τῆς πατρίδος του, διδάσκων ἀκαταπόνητος πάντοτε ἀπὸ
 εἰκοσιπενταετίας περίπου.

Οὐδέποτε ἴσως ἄλλοτε ἠλθήευσσε τόσον τὸ ἀρχαῖον ῥήτὸν «Οἷα ἢ μορφή, τοιάδε καὶ ἡ ψυχὴ» ὅσον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Θεμιστοκλέους. Πράγματι ὑπὸ τὴν εὐγενῶς ὡραίαν μορφήν του κρύπτεται ψυχὴ ἀληθῶς ὡραία, ψυχὴ διαπνεομένη καὶ ἐμφορουμένη τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὑψηλοτέρων αἰσθημάτων Φιλόπατρις μέχρι αὐταπαρνήσεως, μέχρι φανατισμοῦ ὡς σκοπὸν ἔθετο τοῦ βίου του τὴν μόρφωσιν πολιτῶν Ἑλλήνων, κατανοούντων τὸν προορισμὸν καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν των, Ἑλλήνων τὸ φρόνημα, τὰς ἐξέεις, τὸν βίον. Διὰ τοῦτο θὰ τὸν εὑρετε πάντοτε πρωταγωνιστοῦντα εἰς πᾶν ὅ,τι τείνει πρὸς τοῦτο. Εἰσήγαγε τὴν γυμναστικὴν ἐν Κύπρῳ διὰ τῶν προσπαθειῶν του ἰδρύσας τὸν πρῶτον Γυμναστικὸν Σύλλογον τὰ «Ὀλύμπια» ὅστις τόσον ἐπιτυχῶς ἐτέλεσε πρὸ διετίας τοὺς Παγκυπρίους Ἀγῶνας καὶ ἤρατο δι' ἐνὸς ἀγωνιστοῦ του δύο νίκας εἰς αὐτοὺς τοὺς Πανελληνίους.

Τοιαύτη ἐν μεγάλαις γραμμαῖς ἡ δρεᾶσις τοῦ κ. Θεμιστοκλέους. Καὶ ἂν ἡ Λεμησὸς σήμερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ κοινωσίαν ἀνεπτυγμένην καὶ φιλοπάτριδα, τοῦτο πρωτίστως ὀφείλεται εἰς τὸν ἀγαπητὸν τῆς Σχολάρχῃν, οὗ τὴν εἰκόνα μετ' ἰδιαζούσης εὐχαριστίας εὐχόμενοι ὅπως πάντες οἱ ἐν τῇ δούλῃ Ἑλλάδι διδάσκοντες μιμηθῶσι τὴν ἐθνικὴν δρεᾶσιν τοῦ ἐπιφανοῦς Κυπρίου.

ΑΝΑΣΤ. Δ. ΔΙΒΙΕΡΑΤΟΣ

Ἐμπορεύεται ἀπὸ δεκαετίας ἐν Ἀδεν τῆς Ἀραβίας καὶ εἶνε εἰς τῶν πλέον δραστηριωτέρων καὶ εὐυπολήπτων ἐμπόρων τῶν τιμώντων τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς τὴν ἐσχάτην ἐκείνην τῆς Ἀφρικῆς. Ἐδημιούργησεν ἐκ τούτου μὴδενὸς διὰ θελήσεως ἐπιμόνου καὶ φιλοπονίας ἀκάμπτου, ἥτις χαρακτηρίζει τὰ πλεῖστα τῶν ἐκπατριζομένων τῆς Κεφαλληνίας τέκνων, ἐξ ἧς κατὰγεται. Σήμερον διαπρέπει ὡς εἰς τῶν πρώτων αὐτόθι ἐμπόρων καφέων καὶ χέκτηται ἐν τῶν μεγαλειτέρων καπνεργοστατίων, παρέχων

ἐργασίαν καὶ στάδιον ἀποκαταστάσεως εἰς πολλοὺς προσφεύγοντας εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα Ἑλλήνας βιοπαλαιστάς. Τυγχάνει ἀγαπητὸς καὶ δημοφιλὴς μεταξὺ τῶν ἐκεῖ ἐμογενῶν διὰ τὰ ἀγαθὰ τοῦ αἵσθήματα καὶ τὰς γενναίας εἰς πᾶν κοινωφελὲς ἔργον πράξεις του, παρέχων δαψιλῇ τὴν συνδρομὴν εἰς τοὺς δεομένους αὐτῆς καὶ ἐκ τῶν πρώτων ἀγωνιζόμενος ὅσαςκις πρόκειται περὶ ἐθνικῆς ἀνάγκης. Φιλόπονος, ἀκούραστος, εὐφυής, ἐλευθέριος, πρὸ παντός

δὲ πατριώτης ἀκραιφνῆς καὶ ἄδολος, εἶνε εἰς τῶν καλῶν ἐργατῶν τοῦ ἔξω ἑλληνισμοῦ, τῶν διατηρούντων ἀχμαίαν τὴν ἐθνικὴν πίστιν καὶ τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα.

Χ. Γ. ΜΑΝΤΑΦΟΥΝΗΣ

Ὁ ἐν Καρλοβοσίῳ τῆς Σάμου διαπρεπέστατος ἰατρός, ἐξόχως τιμῶν τὴν θείαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνην, εἰς ἣν ὁλοφύχως ἔχει ἀριερωθῇ. Ἐγεννήθη αὐτόθι τῷ 1847. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Γεώργιος, πρὸ δεκατριῶν ἐτῶν ἀποθανών, διακρινόμενος ἐπὶ σπανίᾳ νοσημοσύνη καὶ φιλομουσίᾳ, κύριον μέλημα ἔσχε τὴν ἀρτίαν καὶ

δαψιλῇ ἐκπαιδευσιν τῶν τριῶν αὐτοῦ τέκνων Δημητρίου, Χριστοδούλου καὶ Ἀριστοτέλους, παιδιόθεν ἐμπνεύσας αὐτοῖς τὴν πρὸς τὴν μάθησιν καὶ τὰ καλὰ ἔφεισιν καὶ ἄσκησιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, οὕτω δέ, ζῶν ἔτι, ἠτύχησε νὰ ἴδῃ ἀμειβομένους τοὺς καρποὺς τῆς πατρικῆς μερίμνης, καθόσον ὁ μὲν πρεσβύτερος τῶν υἱῶν ἐγένετο εἰς τῶν ἐν Ρουμανίᾳ περιθλέπτων γαιεκτιμόνων, ὁ δὲ νεώτατος Ἀριστοτέλης ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν κατέχει τὴν ἐπίζηλον θέσιν τοῦ ἐπόπτου τῆς Γεωργίας καὶ τῶν δασῶν τῆς Ἡγεμονίας Σάμου. Ὑπὸ τοιούτου διαπαιδαγωγηθεὶς πατὴρ καὶ ὁ Χριστόδουλος, κεκτημένος δὲ καὶ ὀξύνοια καὶ παρατηρητικότητι ἐξαίρετον, μετὰ τὴν ἐν Σάμῳ συμπλήρωσιν τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν, ἐφοίτησεν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις πανεπιστήμιον, ἔνθα, μετ' ἐνδελεγεῖς μελέτας καὶ ἀξιώθεις τῶν πρώτων βαθμῶν καὶ ἐπαίνων

ἀνηγорεύθη διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς. Μεθ' ὃ ἀπελθὼν εἰς Βρυξέλλας καὶ Παρισίους καὶ μετὰ ζήλου μοναδικῷ ἀτκήσεις εἰς τὰς κλινικάς τῶν δύο μεγαλοπόλεων, ἐπανεκάμψεν εἰς τὴν πατρίον, πλούσις τὰ ἐπιστημονικὰ ἐφόδια ἀποκομίζων. Μολοντι δὲ ἡδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα ἀλλαχοῦ ἐν εὐρυτέρῳ κύκλῳ, προεῖλετο ἐν τούτῳ νὰ μὴ στερήσῃ τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ τῶν ἐπιστημονικῶν φώτων καὶ τῆς φιλανθρώπου ἱατρικῆς δράσεώς του. Καὶ ἀληθῶς αἱ προσδοκίαι τῶν συμπατριωτῶν του ἐπληθύνθησαν, δικαίως δὲ οἱ Καρλοθάσιοι σεμνύνονται διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοιοῦτου ἱατροῦ. συνεννοῦντος πλὴν τῶν ἐπιστημονικῶν προσόντων καὶ προσωπικὰς ἀρετὰς σπανίας. Ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ἤδη παρέχει τὴν πολύτιμον αὐτοῦ ἱατρικὴν συνδρομὴν εἰς τὴν νήσον. Ἡ περὶ τὴν διάγνωσιν τῶν νόσων εἰδικότης αὐτοῦ εἶνε τόσον ἀνεγνωρισμένη, ὥστε εἰς περιστάσεις κρίσιμους θεωρεῖται ἀπαραίτητος ἡ γνώμη αὐτοῦ καὶ ἡ παρουσία εἰς τὰ ἱατρικὰ συμβούλια. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πολλαχόθεν τῆς πέρ' Ἀσιατικῆς ἡπείρου καὶ τῶν νήσων οἱ χρόνιοι νοσοῦντες συρρέουσιν εἰς τὸ θεραπευτήριον αὐτοῦ ἀπεκδεχόμενοι τοῦ σοφοῦ ἱατροῦ τὴν ἀρωγὴν. Διότι ὁ Μανταφούνας εἶνε ἐκ τῶν ἱατρῶν ἐκείνων, οἵτινες παρακολουθοῦσι βῆμα πρὸς βῆμα τὰς ἐν Εὐρώπῃ ἐπιτελουμένας καθ' ἑκάστην προόδους τῆς ἱατρικῆς καὶ ἀσχοῦσιν αὐτὴν οὐχὶ καθ' ἑξῆς ὡς ἐπιβεβλημένον ἐπάγγελμα, ἀλλὰ μὲ τὴν βιβλίσαν συναίτησιν καὶ τὸν ἀκτανι-κῆτον ἔρωτα, ὑφ' οὗ διαπνέονται οἱ ἀληθεῖς τῆς ἐπιστήμης μουσταγωγοί. Διὰ τοῦτο φημίζεται καὶ ὡς κατ' ἐξοχὴν ψυχίατρος τῶν ἀσθενῶν, ὧν ἐπιλαμβανόμενος τῆς σωματικῆς θεραπείας, προσπαθεῖ συνάμα νὰ ἐπιρρώσῃ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν εὐεξίαν διὰ προσηνοῦς καὶ ἀβροτάτης συμπεριφορᾶς, ἧς τὸ ἐπαγωγὸν γόητρον γνωρίζει κάλλιστα.

Ἀλλὰ καὶ ὡς κοινωνικὸς ἄνθρωπος ὁ ἱατρὸς Μανταφούνης ἀποτελεῖ ἀξιόλογον προσωπικότητα ἐν τῇ νήτῳ. Φιλοπρόοδος, ἀνεπίληπτος εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς σχέσεις, ὑπόδειγμα τῶν καλῶν παρέχων ἑαυτόν. οἱ παύεται κοιναφελῇ χρῆσιν ποιούμενος τῆς μεγάλης αὐτοῦ περιουσίας, ἣν δικίως καὶ ἐπαξίως τῶν ἀτρύτων αὐτοῦ μόχθων ἀπέκτησεν. Οὕτω μετὰ τῶν ἐγκρίτων συμπολιτῶν αὐτοῦ Ἰωάννου Χ. Ἰωάννου καὶ Γεωργίου Κ. Νικολάου συνετέλεσεν εἰς τὴν ἰδίαν δαπάνην καὶ ἐκ βάθρων μεγαλοπρεπῆ ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐν Καρλοθασίῳ Πορφυριάδος Σχολῆς, τῆς τότε καρποφόρου ἤδη καὶ τελείας καταστάσεως ὑπὸ τὴν περφημισμένην διεύθυνσιν τοῦ ἀκαταπονήτου καὶ ἱκανωτάτου διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Σεργίου Βαφειάδου.

Τοιοῦτος ἐν σκιαγραφίᾳ ὁ δικπρεπὴς καὶ συμπαθέστατος ἐν

Καρλοβασίω ἰατρὸς κ. Μανταφούνης, ἀπὸ τὴν μετριοπροσύνην τοῦ ὁποίου ζητοῦμεν συγγνώμην διὰ τὰς ὀλίγας ᾧδε ἀλλὰ δικαίως λέξεις, αἱ κατὰ καθῆκον ἐχαράξκμεν περὶ τοῦ πολυτίμου ἀνδρός.

Ο ΦΥΓΑΣ

Στὴ γῇ ρίχνει τ' ἄρματά του,
ἄγριος φεύγει ἀπ' τὴ μάχη,
στὸ τρελλὸ τὸ πέρασιά του
χαμηλώνουνε οἱ βοάχοι,
τὰ ποτάμια βεθαθαίνουν,
ξωτικά καὶ λάμιες βγαίνουν,
ποῦ φοβέrais ξεφωνοῦν
καὶ παντεῦ τὸν κυνηγοῦν.

Ἄν κλαράκι τὸν ἐγγίσῃ
ἀπ' τὸ φόβο του μαχαίρι,
στὴ φυγὴ του θὰ νομίσῃ
στὸ φοριχτὸ τοῦ Χάρου χέρι.
Νὰ δῇ ὀπίσω δὲ γυρίζει
καὶ τ' ἀγέρι ποῦ σφυρίζει,
βόλι φονικὸ θαρρεῖ
μνημα 'πίσω] του τὴ γῇ.

Στέκει τώρα, λαχανιάζει,
τ' ἀηδονιοῦ ἀθῶο τραγοῦδι
'στὴ σιγὴ τὸν ἀξαφνιάζει,
κ' ἓνα 'μπρός του ἀγνὸ λουλοῦδι.
'Στὸ τραγοῦδι π' ἀγροικάει,
λαθωμένος ξεψυχάει
καὶ τὸ λούλουδο 'στὴ γῇ
αἷμα κόκκινο θωρεῖ.

Τὸ μυαλό του τρυπανίζει
μαῦρος φόβος καὶ λαχτάρα,
τὴν ψυχὴ του βασανίζει
τῆς πατρίδος ἡ κατάρρα
κι' ἡ ζωὴ ποῦ τ' ἀπομένει
ἡ ζωὴ του ἡ κολασμένη
εἶναι χάρισμα 'ντροπῆς,
εἶναι τάφος τῆς ζωῆς!

Μάιος τοῦ 1897.

Χρ. ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ